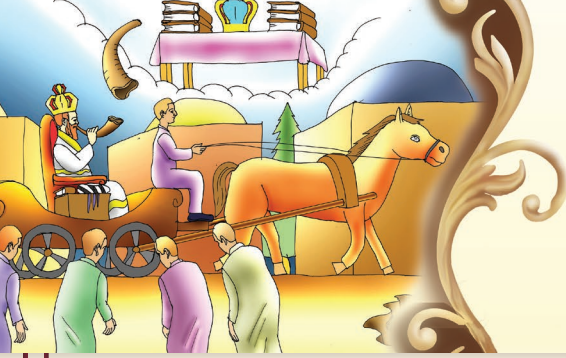

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה – לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מתיקות השמחה המונעת מריבות

"ויהי מקץ... ויוסף הוא השליט על הארץ".
 בפרשתנו אנו למדים מיוסף הצדיק, שאדם יכול להיות בוזי מאד בעיני כלם ואף להיות רדוף על ידי אנשים גדולים כמו השבטים, עד כדי "לעבד נמכר יוסף", ואף על פי כן "אין חקמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'" - שבסוף יוסף נעשה למלך. בעצם, מכירת יוסף הייתה מעשה קשה יותר מהשלכתו לבור, כי מהבור היה יכול ראובן להשיבו לעקב, אבל מכירתו לעבד הייתה סכנה גדולה ביותר. ולכן יהודה שהציע למכרו, בעקר הוא זה שהיה צריך פשרה. כי בזמנם לא הייתה אפשרות לעבד להפטר מעבודתו לנצח, וזה העניי הגדול לכן המלך - יוסף, להתהפך לעבד לגוים שפלים, שמשפילים אותו בכל מיני השפלות, והוא מפקר לכל דבר ואין לו אפשרות להתנגד לכלום, כמו שלאחר מכן אשת פוטיפר רצתה להזיק לו. לכן כל עניי בעולם היה יותר טוב ליוסף מאשר שמכרוהו לעבד.

אמנות השמחה

אבל השבטים בכל זאת מכרו את יוסף, משום שסברו שהוא נחשב 'רודף', ולכן הבינו שראוי לרדף אותו חזרה כדי למנוע אותו מלרדף אותם. אבל הדבר נבע מקנאה שהייתה להם בו, כפי שהתורה מעידה זאת בפרושו: "ויקנאו בו אחיו". ומדה זו מצויה כמעט בכל אדם, ועלינו לתקן מדה זו. והעצה לזה היא, להיות שמח בחלקו. וככל זמן פנוי שיש לאדם, יתבונן בכל חסדי ה' שעליו ויעריך אותם וישמח בהם. והאמנות הגדולה היא שישמח בטוב שיש לו כרגע, אף על פי שעדין לא זכה לשלמות הטוב כפי רצונו, והיצר הרע מטעה את האדם, ועל כן בנקל לאדם להבחין בטובות שיש לחברו, ואלו בטובות עצמו אינו מבחין ואינו שמח בהם.

להאריך את החסדים

ועל זה אמרו חז"ל (ברכות יא): כל המאריך בבית הכסא מאריכין לו ימיו ושנותיו. והפרוש בזה

כפשוטו, שהתעכבות בבית הכסא מרפאה את גוף האדם ומשמרתו בכריאות. ויש עוד לפרש בזה, שכש'מאריך' בבית הכסא להתבונן בחסד הכריאות של גופו, ו'מערין' זאת ושמח בחסדי ה' גדולים אלו שעליו - זה מאריך את ימיו ושנותיו. ורצון ה' שאדם יתבונן ויחשב, מה היה יכול להיות לו דברים הכי גרועים, לשכב בבית החולים חלילה עם מחלות קשות ויסורים נוראים! שאז האדם מצפה רק לצאת משם ולא מתלונן על שום הנאה שחסרה לו, ואז יתבונן כמה מאשר הוא שהוא מהלך בעולמו של הקב"ה בכריאות הגוף והנפש.

הצופים של האדם

ואם יתבונן בזה כראוי בודאי יהיה מאשר ושמח תמיד, כי בחוש רואים שהרבה בני אדם מכל קהלות ישראל לוקים בכל מיני מחלות, אם כן מי שאינו בכלל החולים ראוי לו לשמוח מאד, וגם אדם שיש לו חלי רחמנא לצלן, ישמח שאינו לקוי במחלות קשות יותר.

וה' מביא אנשים לבית חולים, בכדי שהם יהיו לנו כצופים, כמו שכתוב "צפה נתתיך לבית ישראל", שדרךם נכיר בחסד שאיננו נזקקים לשכב בבית חולים, ורואים בחוש שכשאדם לא מכיר על ידי זה בחסד ה', ה' מביא חולים מעוד מקומות שקרובים לאדם, כשכנים, מכרים ובני ביתו חלילה, כדי שיתעורר להכיר בחסד ה'. ואלו כשאדם מתעורר ומודה לה' על בריאותו ועל שאר חסדיו, ואפילו על הטובות שגראות לעיניו כקטנים ביותר, ה' ממשיך ומרעיף עליו טובות כאלו וגדולות מהם.

מתי לא מקנאים?

והסבה שכל כך חשוב לה' שנכיר בחסדיו, היא מאהבתו של ה' אלינו, שרוצה את טובתנו. כי כשאדם מכיר בחסדי ה' ושמח בטובות אלו שבחלקו, שוב אינו מקנא ולא כועס ולא מזיק לבריות ולא תשרה עליו עצבות.

מהיקות הזיסים

איזו תפלה תפעל את הישועה?

כאשר בגר בני הבכור, נסעתי לתלמיד חכם גדול לקבל את ברכתו למציאת השדוך עבורו. מלבד הברכה שקבלתי ממנו, הוא נתן לי פרק ויסוד עצום, שברצוני לשתף בו את הקוראים, ולספר מה ארע לי בעקבות כך:

אותו תלמיד חכם אמר לי: קצת אתה נכנס לנושא חדש שלא התנסית בו מעולם, שמהיום אתה מתחיל לחפש שדוכים לבנה. אך דע לך שיש בכך הטעיה גדולה לאדם, שכן מטבע הנכריים שתימים משתדלים להשלים את חסרונותיהם ברוחניות ובגשמיות, ומטבע האדם שאינו מעריך את החסדים שנקבר קבל, ועל חסרונותיו הוא מתפלל ומתחנן לה' שישועו, כי הוא יודע שעל ידי תפלתו יזכה לישועה. אבל אין בני האדם שמים על לבם להכיר טובה ולהודות לה' על החסדים שנקבר קבלו, כי הם מכינים שלא יחסר להם כלום אם לא יודו ולא ירוחו כלום אם יודו, וזוהי מדת כפיות טובה נוראה שבאדם, ועלינו לשבר את רע לבנו הזה. במלים אלו פטרני אותו לתלמיד חכם.

האמת, שכששמעתי את הדברים הללו, וגם אחרי ששמעתי אותם, לא התבוננתי בהם, רק שמעתי זאת כמו עוד איזה דבר חזק, והמשכתי בדרכי. כל יום ויום הייתי הולך או מתקשר לשדוכנים חדשים גם ישנים ושואל ומקבר על עסקי שדוכים, אך דא עקא - עברה שנה וגם שנתים ושלש, ובני לא מוצא את שדוכו.

כשכבר הגיע בני לגיל עשרים וחמש כבר דאגתי נורא, גם עבורי וגם עבור הילדים הקמים אחריי שמתעכבים. נסעתי לקבר רחל אמנו וישם שפכתי את צקון לבי לפני ה'. לאחר כחצי שעה של תפלה אישית

המשך המעשה בעמוד ד'

לקבל עצה ותושיה בכל ענין. וכיין שלא באו שמעון ולוי להתיעץ עמו מה לעשות במעשה דינה, והרגו את כל העיר שכם על דעת עצמם. לכן אמר להם יעקב: החשבתם אותי כשמן עכוה, בכך שאינכם תפצים לקבל את עצתי.

הגדלה גדלה לבדה

ובענין יוסף, אלו היו מתייעצים עם יעקב, היה מסביר להם שיוסף צריך להיות מלך, וכך היה נעשה למלך במצרים בדרך הטובה ביותר. אמנם, השבטים בודאי לא היו ראויים לאותו מעשה, אלא שהדרך נעשה כדי ללמד לדורות, שאדם שה' רוצה לגדלו הוא יגדל אפילו אם כלם ירדפו אותו.

והנה, מעשים אלו שנעשו ללא התייעצות עם יעקב, היו בעקר יוזמתו של שמעון, ולוי היה רק מתלהל אליו ומסיעו. ובעקר שמעון הוא זה שלא קבל את דברי אביו, וענה לו: "הכוונה יעשה את אחותנו?".

הפרדה של ש' ויו

ובקשה שברך יעקב את השבטים, והוכיח את שמעון ולוי ש"כלי חמס מכרתיהם" מיד עשה לוי מעשה גדול, ונפרד משמעון אחיו. אף על פי שקשה מאד לכל אדם להפרד מחברים הקשורים אליו. לכן זכה לוי לצאצאים קדושים, ואלו משמעון לא יצאו אנשים חשובים.

חמיה, או אצל יצחק בעלה, שהרי ה' הבטיח "ואברהם מברכה" - שהברכות מסורות בידו של אברהם, שמה שמברך מברך, ואף על פי שעשו לא היה ראוי לברכה, בכל זאת אלו היה מברכו אברהם, היה עושה את עשו לצדיק הראוי לברכה.

כמו שרואים שיעקב אומר על מנשה ואפרים: "מי אלה", וחו"ל הורשים (מובא ברש"י): מי אלה שאינם ראויים לברכה, משום שראה שרשעים עתידים לצאת מהם, ואז אמר יעקב: "קחם נא אלי ואברכם", וכיין שברכם נעשו ראויים לברכה.

פה השמן העכור

כמו כן היה ראוי שברכה תבא לאברהם שיברך את בנה עשו. וכמו כן בשבטים, דניחא מה שלא התייעצו עם יוסף, כי קשה לאחים להתיעץ עם אחיהם הקטן, שכן זהו נסיון גדול, וכיוצא בזה בעשו שאי אפשר לתבועו על שלא נכנע לפני יעקב, משום שהוא אחיו הקטן. אבל היה ראוי לשבטים להתיעץ עם יעקב אביהם ולהתנהג בנאמנות אליו, הפך מה שהביאו אליו את תנתת יוסף טבולה בדם להטעותו.

וכך גם במעשה דינה, יעקב אומר לשמעון ולוי: "עכרתם אותי" - יעקב דומה לשמן המסמל על החכמה והשכל הנוה, שממנו ראוי

אף שיוסף הצדיק לא היה גדול בעיני הבריות, שהרי יהודה היה מלך האחים, אבל לו היתה מעלה מיוחדת שדרכו אפשר ללמוד מדות טובות.

יעוין עם יוסף

הגמרא (שבת י) אומרת: לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים שבשביל משקל שני סלעים מלת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו, נתקנאו בו אחיו, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים.

וצריך לדעת, שבודאי יעקב עשה את מעשיו על פי ה', כי ה' רצה מהשבטים הקדושים שינתברו על קנאתם. וכשהתעוררה הקנאה בלבם, היה ראוי שיגשו אל יוסף לשוחח עמו, ולשאל אותו מדוע לפי ראות עיניהם הוא מתגדל עליהם. ואז הוא היה מסביר להם שאינו מבקש להתגדל עליהם כלל, ולהפך, הוא רוצה להשלים אותם ולהמליכם עליו.

וגם היו יכולים לגשת ליעקב אביהם, ולשאל אותו מדוע הוא מקרב את יוסף יותר מהם? והוא היה מסביר להם שיש ביוסף דבר מיוחד שאין בהם.

השויעות נמצאות אצל האבות

וכשם שברכה בעת שהבנים התרוצצו בקרבה, היה ראוי שתשאל ותדרוש את ה' אצל אברהם

המתיקות שלאחר המרידות

שליט על כל העולם, ובודאי יוסף נצל מעמד שבוהו, לפרסם את שם ה' שהוא פתקיעת השופר הנפרך כל זה **בציור שבכותרת הגליון**. ממה סבל יוסף יותר, קשנזרק לבור על ידי אחיו או קשמכרוהו? מה הכריח את שר המשקים להזכיר את יוסף לפני פרעה? ומדוע הקשר בין ציאת יוסף מבית הסהר, ליציאת הר"ר רובשקין?

בציור שלפנינו אנו רואים את העניו והנצער של יוסף הצדיק, בעת שאחיו השליכוהו לבור. וכן לאחר שמכרוהו לעבד, בעת שהתנסה עם אשת פוטיפר והצרך לשבת בבור של בית הסהר, על שחשדוהו לחנם. לאחר מכן קשהזכיר שר המשקים את יוסף לפני פרעה, הכל התהפך לטובה ויוסף הצדיק קבל מלוכה והרפיבוהו במרפכת המשנה ונגעשה

ההסבר המלא לציורים והתשובות לשאלות במאמר 'מתיקות השמחה המונעת מריבות' ובמאמר 'חרות מתוקה... לרובשקין'

רבנונו של עולם, וּכְנֹנו לַעֲסֵק בְּתוֹרַתְךָ וּבְקִיּוּם מִצְוֹתֶיךָ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, כִּי אֵין הַשְׂכִּינָה שׁוֹהַ עַל הָאָדָם אֶלָּא מִתּוֹךְ שִׂמְחָה, וְכֵנִי לְמִנּוּת הַקָּמָת, וְשִׁלָּא אֶסְעָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְהַצְדִּיק אֶת מַעֲשֵׂי הָרָעִים אֶלָּא אֶכֶּיר בְּחִסְרוֹנוֹתַי וְאֶתְקַנַּם, כְּדֵי שְׁלָא תֵאָחַז אוֹתִי בַּיּוֹשֶׁה לַיּוֹם הַדִּין וְלַיּוֹם הַתּוֹכַחָה; שְׁהֵרִי מֵה אִם כְּשֶׁהוֹכִיחַ יוֹסֵף הָאֵחַ הַקָּטָן אֶת אָחִיו הַגְּדוֹלִים פְּרָחָה וְשִׂמְחָתָם מֵרַב בְּהִלָּתָם - מֵה בַּעֲנָה אֲנִי בַּיּוֹם הַדִּין כְּשִׁיִּתְגַּלֵּל לְמֹלַל עֵינַיִנו אֲמַתוֹת מִדְּוִתֵינוּ הַרְעוֹת הַצְּפוּנוֹת בְּלִבֵּנוּ!;

אָבִי שְׁבַשְׂמִים, וּכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ לְאֲמוּנָה שְׁלָמָה, לְדַעַת שְׂאֵין עוֹד מְלַבְּדֶךָ וְרַק אֲמָה יָכוֹל לְהוֹשִׁיעַנִי מִלְּפָנֶיךָ בְּכָל פְּרַט וּפְרִט, וְגַם מִצְעִים הַנְּצַעֲשִׂים עִי' בְּנֵי אָדָם הֵם מֵאֲמָתְךָ. וְאֲמִיּוֹן בְּאֲמוּנָה שְׁלָמָה שָׂגַם כָּל מִחְשְׁבָה וְזָרְזוֹן וְשִׂכְחָה שְׁלִי וְשֵׁל כָּל בְּנֵי אָדָם - הַכֹּל מֵאֲמָתְךָ וְתִבְרָךְ לְבַד. וְגִוְנָה שְׂיִקְעִים כִּי מִלֵּאָה הָרָצָה דַּעָה אֶת ה', בְּבִיאַת מִשִׁיחַ דְּצָקְנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵנו, אָמֵן.

מדותיו הטובות וטוב לבו, ואף על פי כן הם חשדו בו שהוא בעל מדות רעות.

ועל כן באותה שעה בכה יוסף על כך שחשדו בו, והם נפלו לפניו ואמרו לו: "הגנו לך לעבדים", וזה עוד יותר צער את יוסף, שהם נותנים לו הרגשה שהוא כביכול רודה בהם ורוצה שהם יהיו עבדיו, בעוד שהוא באמת מכבד אותם ונותן להם מקום מגורים וכל טוב.

לכן נראה לבאה, שכך ענה להם יוסף בהקמתו כדי ליסרם ולחנכם, ואמר להם: "אתם חשבתם עלי רעה" - אתם צודקים שהייתה לי מחשבה רעה להרוג אתכם, אבל "אלקים חשבה לטובה" - עדיף לי לא להרוג אתכם כי אני רוצה שתהיו עבדי, ולמה אהרוג את עבדי שמשפרים אותי?!

מכל זאת רואים, כמה אדם יכול לטעות כשאינו מעריך כראוי תלמידים כמכים צדיקים, שה' מנה אותם להנהיג את עם ישראל, וכמה ראוי להיות נאמן אליהם, שהנאמנות שיש לאדם לעבדי ה' מתגברת על מדותיו הרעות, כקנאה, גאווה ושנאה, ואלו אם אינו נאמן, המדות והתאוות הרעות מתגברות עליו.

חרות מתוקה... לרובשקין

בשנת תשע"ח השמועה על שחרורו של הר"ר שלום פרדכי רובשקין ה'ו על ידי נשיא ארה"ב - מחסידי אמות העולם, לאחר שבע שנים שנמק בכלא אכור. שמאחבת ישראל הגדולה שלו העסיק ופרנס יהודים רבים מכל קהילות ישראל, וגורו עליו מאסר על החטא של העלמת מס ושואצל אמות העולם הוא החטא החמור ביותר מרב סיגודתם הגדולה ל'דולך'... וכמשך שנים אלו שנמק בכלא, מאמונתו הגדולה בה' היה מחזק דרך הסלפון יהודים רבים במקום שהם ותקוהו, ותפלותיהם הרבות של כלל ישראל עמדו לו.

וזה שהר"ר רובשקין היה בכלא שבע שנים - היה לטובה: א. כדי שיתחזק באמונה; ב. לשחוק על האויבים, שאף על פי שברשותם האנטישמית גזרו עליו עשרים ושבע שנות מאסר - נתחפף להם לרעה, כי הנשיא טען להם שהוא כלל לא איש...

וכשאנו מכריזים בכרכות השחר את ברפת' מתייר אטורים, וכן משמזכרים בתפלת שמונה עשרה 'מכלכל חיים בחסד... ומתייר אטורים' - יש לבנו להודות לה' על החסד שגמל עם יהודי יקר זה. כי בנדאי רק ה' הוא שחילצו ממאסר, ולכן גם בכרפת 'שהכל נהיה בדרור' יש לבנו שברבר ה' יצא הר"ר ש. מ. רובשקין ה'ו מהכלא!

העקר בעבודת המדות הוא, שאדם יודע על האמת וכיר במדותיו הרעות, שהרי יהודה לא זכה לדרגתו הגדולה אלא רק בזכות שהודה על האמת ואמר "צדקה ממני". כי אי אפשר להוכיח לאדם שהוא טועה בלי שיודה על כך, כמו שרואים שיוסף עשה התחכמויות רבות לאחיו ובסוף הוכיחם ואמר: "אני יוסף", ואז הם נבהלו מאד מפניו, ומיד אחר כך לא הוכיחם שוב כלל.

ורואים שהם המשיכו להיות לא נאמנים אליו, עד שאמרו: "אביך צוה לפני מותו... אגא שא נא פשע אחיך", שזה דבר לא נכון, כי יעקב לא צוה שימחל להם, משום שהם לא שבו מדרךם, ואיך ימחל להם חטא זה?!

אמנם חז"ל אומרים שהם עשו זאת מפני הפחד שחששו שיוסף יהרגם, אבל זה עצמו חסרון שחשדו ביוסף שהרג אותם, והרי היה להם להכיר במדותיו הטובות, מכך שבשעה שהם באו אליו ולא הכירוהו היה בידו להרגם, והיה מתרץ לאביו שלא הכירם שהם אחיו, או שאמר ליעקב שפרעה הרגם. ומכך שלא עשה זאת, ולהפך כלכל אותם בכבוד, נכרים

הוא המלמד לאדם דעת ונותן לו לזכר ולהזכיר ולעשות, וכעת נכר לשר שיוסף סומך עליו. וכאשר יצא השר קים וישכחהו, ושכח את חסדי יוסף, ואף היה צוחק ומתפעל לפני אשתו ושירי פרעה על העברי שהיה שר ורוקד ומאמין שבוא יום יוצא מבית האסורים, והתחנן לפניו שזכירו לפרעה... אך אני לא אוכירו לפני פרעה בשום אופן! וכעת העברי הלז ממשיך לשבת כבר שנתים ימים...

ומה! היתה זאת שנותר יוסף עוד שנתים ימים בבית הכלא, כדי ללמד לדורות, ששום אדם לא יכול להושיע את חברו מצרתו, רק ה' לבדו.

ואיך נושע יוסף? "לכו חזו מפעלות ה'" - פרעה קצף על עבדיו לתן גדלה ליוסף (בר פ"א א), שפרעה חלם ונבהל מחלומו וחשש שפתרונו הוא ששריו רוצים להרגו, ופנה לשר המשקים בחשד ואמר לו: בנדאי זה שהיה זכוב בכוסי זהו סימן שהנך חפץ למרוד בי. ואז התחלחל שר המשקים ופחד על חייו, ואמר לפרעה: "את חטאי" - כלומר את החטא שזולזלתי והכפשתי את יוסף המאמין; כעת אני מבין כמה התל בי יוסף, "אני מזכיר" - משמים מכריחים אותי כעת להזכירו לפניך כאשר בקשני שאזכירו.

הערת המערכת: כדגמת יציאתו של יוסף הצדיק לחרות מהכלא במצרים - התפרסמה

"ויהי מקץ שנתים ימים". אמרו חז"ל (בר" פ"א א) שבשביל שאמר יוסף לשר המשקים "כי אם זכרתני... והזכרתני" נתוספו שתי שנים. ועלינו להבינו, כיצד יתכן שיוסף תלה בטחונו בשר המשקים שזכירו לפרעה להוציאו מהבור?

אלא, שכשם שמצינו בשמשון הגבור שהתל בדלילה ואמר לה, שכשאיסרוהו בעבתים חדשים יוכלו לנצחו. וכשעשתה כן ובאו הפלשתים, כתוב "וינתקם מעל זרעתי כחוט".

כך עשה יוסף לשר המשקים; יוסף דע היטב את רשעותו של השר הקרוב ביותר לפרעה, ורצה לנצל הזדמנות זו לקדש שם שמים, ולכן יוסף התל בו כאלו הוא נסמך עליו בלבד, ועל כן אמר לו "זכרתני... והזכרתני אל פרעה".

והדבר הזה התמיה מאד את שר המשקים, כי תמיד הוא שמע שלא פסק פומיה דיוסף מגורסא, וחבר פסוקי תהלים, ושמע היאך הוא מזמר ומחזק את עצמו: "אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו" - יוסף! יוסף! בטח רק בה' ולא ב'רבים' שהם האנשים הגדולים והחשובים, ואף פעם אל תצפה טובה מאדם; ודע שהכל מה' ומה שאדם זוכר או אינו זוכר - הכל מאתו יתברך, וכמו שכתוב "בכל המקום אשר אזכיר את שמי" - 'תזכיר' לא נאמה אלא 'אזכיר', כי ה'

הממדות הטובות שלו, וזה כלם מסקימים שישי לו מדות טובות, אם כן תתקח אותו לחתן בשבילך בשמחה וחסף לב. וכן למחרת התקיים ה'ווארט' בשמחה. בלי שאתה ומשפחתך יודעים מאומה מכל זה. קעת בודאי חמיר מבין כמה טוב שלא בטל את השדוך הזה, וכעבר כל כך הרבה שנים גם אתה יכול להכין כמה ראוי לך להכיר טובה לה'.

לא היו מלים בפי להביע את התפעלותי מהשגחת ה' הגדולה עלי, ואז פתחתי את פי וספרתי לו את כל מה שהתרחש עמי, מאז שלפני שנים מועטות הלכתי אף אני בדיק לאותו תלמיד חכם שהכירי לשדוך אותי, והוא היהירי להודות על החסדים שבכר היי לי, ולא רק לבקש בקשות מה' ואני לא לקחתי את הדברים לתשומת לבי, וכן בני מתעקבים בשדוים. קעת באתי הנח לאמנע רחל' לבקש ושיגעה, ואחרי חצי שעה של תפלה נזכרתי בדברי הת"ח והבנתי שאני טועה בכך שאיני מודה לה'. לא יכלתי להכיל את העגמת נפש שלי משיגיתי, יצאתי להתאורר, ואתה בא קשליח מן השמים ומספר לי כל זאת...

מיד קבלתי על עצמי, להודות לה' בכל יום למשך חמש דקות - על החסדים הגדולים שעשה עמי מאז לילתי, ועל הנס הגדול שנתן לי אשה וילדים הגונים, אף על פי שכמעט והדבר נבצר ממני, וכמוכן שפאן הספור לא נגמר...

מיד למחרת אותו יהודי נפלא - השדכן שלי, מתקשר אלי ומציע שדוך לבני. השדוך היה תואם מכל הבחינות, וזיום הארבעים מאז הקבלה הטובה שקבלתי על עצמי להודות לה' בכל יום, וסגר ה'ווארט' בשעה טובה ומצלחת. כיום ב"ה כל בני ובנותי נשואים ויש לי נכדים טובים מקדם. 'חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמי'.

י. א. נ. ירושלים

עבורך למציאת הזיוג. קשהצעת לך את בת ווגה אביך ואתה לא ידעתם כלל מה התפתר ביני לבין משפחת חמיר. וקעת ברצוני לספר לך זאת, כדי שתדע להכיר טובה לקב"ה.

אחרי ששני הצדדים רצו לקסור 'ווארט' ולשבת לעשות תנאים, צד הפלה החליטו לברר עוד קצת לפני שפוגרים, ואז בחור מסתם, ששכל הנראה קנא בקד דבר עליו כל מיני דברי גנאי, וספר שאתה בעל שכל חלש ואיך מבין כלום בלמוד... מה שכן, הוא אמה, שאתה אדם תמים וטוב, אבל בהחלט לא פסח אלא להפך...

מיד האבא התקשר אלי ואמר שהם מבטלים הכל. נכהלתי ושאלתי אותו על מה הם מבטלים, אבל הוא לא רצה לספר לי, כי הוא טען שזה סתם לשון הרע, והם בטוחים בדברי הזה שהם החליטו לבטל. כל ההפצרות שהפצתי בקום לא הועילו.

קגרת את הטלפון באיש, ובאתי לחיג לאבדי לומר לו שהשדוך התבטל. ואז נקח אותי לבי: איך אאכזב את אבדי ואגרם לו צער גדול שזכה בלי שום סבה ברורה?!. החזרתי את השפופרת למקומה ונסעתי לבית הפלה. שם, קשאני אצלם, אביה לא יכל להתחמק וספר לי את מה ששמע מחברך.

מיד אמרתי לו שאני מכיר אותך היטב והדברים הללו הנם שקר וכזב, אבל הוא היה כל כך בטוח בזה וסרב לקבל את דברי. קשראיתי שאין סכוי, אמרתי לו: בא נלך שנינו לתלמיד חכם פלוני ונשאו אותו תלמיד חכם שעליו כתבתי בתחלה, והוא יאמר את דעתו - דעת תורה בנושא זה.

הלכנו אליו ואמרנו את הצדדים שלי ושלך, והוא בחקמתו הגדולה לא נסה כלל לשכנע את אבי הפלה שאתה כן פקח, ולהפך הוא אמר לו: בתך לא תהנה מהשכל החריף של בעלה, היא תהנה

מלבי השבו, עלתה בזכרונך אותה שיחה ששוחחתי עם התלמיד חכם, והדברים הדחזו באיני כאלו אני שומע אותם זה עתה ממך.

בושה גדולה אהזו אותי מהתנהגותי הקלוקלת - שאני יודע רק לבקש ואיני יודע להכיר טובה ולהעריך את הטובות שקבלתי עד הנה. ומה גם, השבתי לעצמי, בודאי זוהי הסבה ששדוכי בני מתעקבים, ואם חשבתי שלא מפסידים מחסר הכרת הטוב והודאה, הרי שבעת מוכח לי בפירוש שמופסידים מכך רבות.

לא יכלתי להכיל את הצער והעגמת נפש שאהזו אותי מקה והחלטתי לצאת מעט להתאורר. יצאתי החוצה, ואני... אני רוצה יהודי בעל הדת פנים, והוא מאיר לי פנים כמו שפמיר אותי מקדמת דנא, ובשמחה גדולה הוא נגש אלי ולוחץ את ידי. תוך כדי ברפת 'שלום עליכם'. הארת הפנים הוא בעת שברון לבי שמחה אותי מחד גיסא, ומאיך גיסא הדבר הבין אותי, כי חשבתי שבודאי אדם זה טועה וחושב אותי לאדם המקור לו, בעוד שאיני מכיריו כלל.

עניתי לו: 'עליכם שלום ר' איד! אך נדמה לי שאיננו מכירים זה את זה...!'. להפתעתי, הוא השיב לי: אני מתפונ אליך בדיק, קשהא נובך בשמי המלא, הכולל שני שמות פרטיים וגם שם משפחה. הפתי בהלם, ומיד שאלתינו לשמו. הוא אמר לי את שמו המלא, השם היה מעט מר לי, אך בכלל לא משהו ברור.

ואז הוא אמר לי: אני מבין שאיך זוכר אותי אבל אני זוכר אותך היטב. ובכן, אני הוא שזכני ה' להיות שלוהו לשדך אותך. וכן הוא החל לנגח בפני ספור שלא ידעתי מעולם, רבו הוא ספור:

לפני קעשרים ושבע שנים, כאשר היית בתקופת השדוים, פנה אלי אבדי ובקש ממני להשתדל

גם על נשימותיהם של חבריו, וכן יזכה תמיד לנשימות טובות ומתוקות.
ג. קשמודים לה' על הנשימות המתוקות נצלים מרוח רעה ומחידקים שבאזירי המביאים מחלות, רחמנא לצלן, שרוחות וחידקים רעים אלו באים על ידי רוח של תאוות ומדות רעות, קמחלקת, שנאה וקנאה שיש בכני אדם, וההודאה והכרת הטוב לה' על הנשימות מצילה ממדות וממחלות אלו.

הישר ונגרם לו להעריך את החסד שהיה לו טוב עד היום בהיותו בריא, וכן להעריך את שאר החסדים שנשארו גם עתה בגופו, וכן יזכה להתרפאות.
ב. וכן אם יש לאדם חלי בנשימות שאינו יכול לנשם פראוי, יקרא את פרשיות קרח וזקת, שבהם אנו קוראים על הקטרת שעוצרת מגפות, ויכיר טובה לה' על נשימותיו, ויכל אחד ראויה להודות לה'.

א. קשאדם בודק את עצמו בבית החולים אם יש לו איזה נגע בגוף, חס וחלילה, ראויה שקדם לכן יקרא את פרשיות ויקרא, צו ושמיני, שמדברות מפנימיות אברי הקרבנות ויכיר טובה לה' על כל אבריו, וכן יוכל לצאת בריא. ואם חלילה התגלה שיש איזה חלי בגופו, יקרא את פרשיות תזריע ומצרע שמדברות מנגעים, ויכיר במטרת המחלות - שבאות להשיב את האדם לדרך

עצות
מתוקות
מזדבש:
בריאות
ורפואה
במתוקות

מאמר השבוע - מתיקות נשימות האיברים

כל אדם צריך להודות לה' על חסדיו הרבים שעליו, ויכפרת החסדים שבאבריו גופו, 'שכן חובת כל היצורים לקדש ה' אלוהינו - להודות למלל ולשבח... ואדם הרי לא יכול להודות בכל רגע על כל המ"ח אבריו ושם"ה חידיו, לכן ראוי לברר על חסדיו ולתרום ולתנון קוה להודות על הנשימות, ובה נחשב לו שהודיה על כל אבריו, פי רב על ידי הנשימות יש היות לכל האברים ויכלי הנשימות הם אונם חיים, וכל נשיקה שאדם נושם היא נמשכת וקאה לכל אבר מאבריו גופו.

הודים מתוקים

עקב פניות רבות לשליחת תשובות על חידודים, נתו לשלח את התשובות רק לכתבת: 7885595@gmail.com (חדש!) עד יום שלישי בצרור שם, כתבת ומספר טלפון. העונים נכונת, וינסו להגרה על מתנה וקרית.
שם הזוכה מפרשת 'וישב': אפרים יעקובוביץ ירושלים.

א. מהי העצה שעל ידה אדם נצל ממדת הקנאה? ב. מדוע המיטרים והחולים נקראים 'צופים'? ג. איזו עצה טובה היתה מבטלת עצה רעה? ד. אלו מעשי תעוים עשה יוסף לשר המשקים ומה היה המטרה בכך? ה. התשובות נמצאות בתכן גליון זה.